

i Folketinget koster den i dette Øjeblik saadan noget som 91—92,000 Kr., og naar hertil kommer, at vi skulle have en Fiskerikontrolør, hvis Lønning skal kunne gaa op til 6,000 Kr., bliver det jo meget betydeligt. Jeg er ikke her klar over, om han ogsaa skal have et Dampskib med Mandskab, thi saa bliver det jo betydeligt mere. Hertil kommer saa, at Fiskerifogderne skulle lønnes af Statskassen, og vi synes derfor, at det vil blive en forholdsvis stor Udgift til Kontrollen i Forhold til den Nytte, den kan gøre. Nu er det jo saaledes, at der er 2 Kontrolører, hver med 1 Dampskib og hver med 7 Mand, desuden 3 Assistentter, hver med et Sejlskib og hver med 4 Mand. Det er altsaa et stort Mandskab, der her er sat i Virksomhed. Det er nu min Mening, at disse Kontrol dampskibe, navnlig i Fjordene, ikke have stort at sige. Det er jo sikkert nok, at enhver Fisker kender godt den Damper og kan godt se den i lang Afstand, naar den kommer dampende, og han skal nok sørge for, at der ingenting er i Vejen, naar Damperen kommer. Ligesaa er det jo til Dels med Sejlskibene, og jeg har i det hele ment med Hensyn til dette Kontrolspørgsmaal, at jeg gerne vil have fremdraget, om det er rigtigt at beholde disse Dampskibe, navnlig Fjordene, til Kontrol. Naar man ser paa Statsregnskabet i Aar, saa ser man jo, at der til Rejsegodtgørelser og Dagpenge og den Slags Udgifter medgaar henved 16,000 Kr. For en Del rejser Tilsynet vistnok over Land, og for at føre en virkelig Kontrol maa de jo ogsaa væsentligst paa den Maade komme til de Steder, hvor der fiskes, for at kunne kontrolere Fiskerne. Disse Sejl- og Dampskibe, som vi have, mener jeg ere uheldige, ikke mindst for Limfjordens Vedkommende. Vi have imidlertid ikke stillet noget Ændringsforslag, idet vi kun have ønsket, at hele dette Spørgsmaal kan komme under nærmere Overvejelse. Vi have ikke noget særligt mod Lønningsforhøjelsen og heller ikke mod Inspektøren, men vi se paa, at det der skulde gavne Fiskeriet i de danske Farvande, det var ikke mindst en Konsulent, der kunde være Fiskerne til Hjælp og Nytte, og ogsaa kunde hjælpe Ministeren. Men Politikontrollen mene vi særlig skal ligge paa de Steder, hvor der er Vedtægter og Fiskerifogder, der som Regel selv ere Fiskere, og som kunne gaa ud med Fiskerne; de andre, der ville komme i Ny og Næ, ville næsten aldrig træffe ulovligt Fiskeri. Derfor skal Kontrollen særlig lægges paa Fiskerifogderne og Konsulenten eller Inspektøren, hvad man

nu vil kalde ham, have Opsyn og Tilsyn og være til Rede og Hjælp baade for Fiskerne og Regeringen. — Det er paa disse tre Punkter, jeg altsaa vil anbefale mine Meningsfæller at stemme, som jeg her har tilraadet, da vi mene, at det er bedst, som det er, idet vi dog paa det sidste Punkt ikke have stillet noget Ændringsforslag, da vi haabe at se dette Lovforslag igen, og dette Spørgsmaal saa kan tages under nøjere Overvejelse.

Jeg maa saa maaske gaa over til lidt nærmere at omtale § 6, som den ærede Ordfører jo ogsaa nævned. Et Mindretal har i Udvalget gerne villet have en Forhandling om denne Paragraf, men da Flertallet ikke har ment at ville røre derved, have vi ikke set nogen Grund til at stille Ændringsforslag. Jeg skal, som jeg sagde ved 1ste Behandling, paa Mindretallets Vegne anerkende, at den nedsatte Kommission har gjort et godt Stykke Arbejde, og der er jo tilvejebragt en hel Del Oplysninger angaaende denne Sag, men desuagtet kan Mindretallet ikke se det paa samme Maade som Flertallet. Flertallet mener jo, at her er gjort et Fremskridt fra, hvad der nu er, hvorimod vi ikke kunne indse, at der er gjort noget Fremskridt, men maaske endogsaa et Tilbageskridt. Det er jo saa med Hensyn til disse Aalegaarde, at de have gennem Aarhundreder været et Stridsspørgsmaal. Det første, der bliver nævnt om disse Aalegaarde, er i Valdemar Sejrs jydsk Lov og Eriks sjællandske Lov, hvor der tales om, at man skal have Lov til at have sine Aalegaarde i Fred for anden Mand, man maa ikke have Lov til at „brænde andres Svinesti, Mark, Hegn eller Aalegaarde“. Man er gaaet ud fra, hvad man nu synes at have forladt, at Aalegaarde ubetinget var Redskaber, der sættes ved Risgærder, som kunde afbrændes. Man har ogsaa gamle Lovbestemmelser om, hvordan man bør opelske Underskov til Brug ved disse Aalegaarde. Jeg skal ikke fordybe mig i disse gamle Lovbestemmelser men kun sige, at de ere gaaede op og ned. Ved Frederik III.s Haandfæstning og senere har jo Adelen faaet indføjjet i sine Privilegier, at de ikke alene skulle nyde Aalegaardsretten ud for deres Grund, men alt Fiskeri og ogsaa Retten til alt Vrag. Men alt dette er i Tidens Løb gaaet ud, og man har nu kun holdt sig til Christian V.s danske Lov 5—10—43. Her synes det mig imidlertid, at § 6 gør Uret. Her tillader man uden videre ved Loven af 1888 enhver som helst Grundejer uden Indskrænkning at bygge Aalegaarde ud for